

—Εἰσθε εὐγενεστάτη, δεσποινίς· τὰ ἀφῆκα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη τῆς γενναίας προστασίας σας τὴν νύκτα... θὰ σὰς παρακαλέσω μόνον νὰ προσθέσετε εἰς τὰς τῶσας καλωσύνας σας τὴν ἄδειαν νὰ μείνω εἰσέτι ὀλίγα λεπτὰ πλησίον σας.

Ἡ δεσποινίς ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἐνευσε τῷ ξενιζομένῳ της νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγῇ.

—Μήπως σὰς ἀπασχολῶ; εὐγενεστάτη δεσποινίς· ἡρώτησεν ὁ Μέρτσιος, διακόψας πρῶτος τὴν σιγὴν καὶ ἀποβλέπων εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς του... ὁ χρόνος, ὃν ἀφιερῶτε εἰς τὴν ἐργασίαν σας, εἶνε τόσον πολὺτιμος...

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΑΓΡΥΠΝΙΩΝ»

Κοιμῶ τὸν νήδυμον, κοιμῶ μοιραία ἀνθρωπότης,
βαρύθυμος ἐκ τῶν παθῶν καταπεπονημένη
ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτός, καὶ ἡ αἰωνιότης
ὡς ἀμοιβὴ τῶν πόθων σου ταχέως ὅσ' ἀναμένει.

Εἰς μόνον τλήμων ἀγρυπνεῖ, εἰς δὲν κοιμᾶται μόνον
θερμὸς τοῦ κάλλους λατρευτῆς, καὶ τῆς δόξης μύστης,
κι' ἐνῶ παλαίει ἀπελπίς μὲσφ' ἀλήκτων πόνων,
βρεμβάζει εἰς τὸ ἱνδαλμα τῆς θελκτικῆς μορφῆς της.

Ἐὰν προβάλλῃ φοβερά ἡ ὄψις τοῦ χειμῶνος,
μὴ φωτοδόλος καὶ φαίδρα δὲν λάμπει ἡ Σελήνη;
Ἐὰν τεῦ φθίνῃ τὴν χρυσὴν νεότητά ὁ πόνος
δὲν πρέπει εἰς τὸ στήθος σου νὰ ζῇ καὶ ἡ... Ἐκείνη;...

Ἐὰν δὲν σθένυνται τὸ φῶς φανοῦ κοιμητηρίου
ἐν καταιγίδι φοβερά θυέλλῃ, ἀπαισία,
ὦ! πολὺ μᾶλλον ἵσταται πρὸ τῶν δεινῶν τοῦ βίου
ὑψίφων καὶ τηρεῖ τὸ πῦρ ἡ εὐγενὴς καρδιά.

Τὴν ἀγαπᾷ, μέσφ' στυγνῶν καὶ ἀνιάτων πόνων,
κι' ἐνῶ στενάζει ἀφ' ἐνός, φαίδρὸς ἐξ ἄλλου χαίρει,
διότι τὴν καρδίαν του ἐκείνης ἔχει θρόνον,
ἐφ' οὗ ὥρατα ὡς ἀστὴρ χρυσάκτινος μαρμαίρει.

Ἀλλὰ ἐκείνη;... Ἰδοὺ, φεῦ!... ὁ σκόπελος ὁ θραύων
πᾶσαν ὥραιαν σκέψιν του, καὶ ζεῖδωρον ἰδέαν·
πάντοτε τοῦτο σκέπτεται... καὶ ν' ἀγαπᾷ μὴ παύων
σφραγίζει τὴν δόξην του αὐτὴν τὴν τελευταίαν.

*Απὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος κατὰ Σεπτέμβριον 1886.

Τῇ ΝΙΝᾷ

Μυρμήγκι ἓνα

—σὺ δὲν τὸ εἶδες ποῦ περπατοῦσε,

ἦσαν μακριά—

βῶτα ἐμένα...

ὦ, τὸ καυμένο! πῶς τὸ τραβοῦσε

ἢ μὲς ὅς τὴ φωλιά.

Εἶχε ὅς τὸν ὦμο

βαρὺ ἀστάχι, καὶ προσπαθοῦσε,

τὸ καψερό,

νὰ περπατήσει,

κι' ἀπὸ τὸ βάρος κατακυλοῦσε·

τί φοβερό!

Γι' αὐτὸ τὸ βάρος

ἔφερε πῶς πρέπει ν'ἔνε πλασμένο

σῶμα γερό,

ἀλλ' εἶχε θάρρος,

γιατὶ θὸ ζοῦσε εὐτυχισμένο

πολὺ καιρό...

Σηκώθη πάλι

καὶ ὅς τὸ ἀστάχι μ' ἄγριο ἔματι

ρίχνει ἄματι,

Κι' ἓνα κομμάτι

ἄξαφνα πιάνει μ' ἀπελπισμένη

δαγκωματιά.

Εἶχε καρδιά,

ἀλλὰ μὲ τόσο μικροῦλι στόμα

τί ἔμπορε!

ὅμως ὅς τὴ βία

βί' ἀντιτάττει, σφίγγει τὸ στόμα,

καί... προχωρεῖ.

Μὲ ἀγωνία

ἀλλὰ μὲ πείσμα, ποῦ μὲ ἀλπίδα

δείνει γλυκειά,

καὶ μὲ μανία

γοργὰ τὸ σέρνει... ἔφθασε τέλος

μὲς τὴ φωλιά.

Τώρα κοιμᾶται

ἥσυχο πλέον ὅς τ'ἀνάκτορά του

καὶ δὲν πονεῖ,

οὔτε θυμᾶται

τὸς πρώτας θλίψεις εἰς τὴν χαράν του

τὰς λησμονεῖ.

Κατ' Αὐγουστον 1886.

ΦΩΛΟΝ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΣΟΥ

Ξανθὰ λουλούδια σύναξες σὰν τὰ ξανθὰ μαλλιά σου,
ἓνα στεφάνι μουπλεξες γεμάτο εὐωδία·
σὰν τὸ θωρῶ, μοῦ φαίνεται, πῶς βλέπω τὴν καρδιά σου
νὰ μοῦ ζητῇ στεφάνωμα καὶ πίστιν αἰώνιαν!

Ἐνα παρσὲ γὰρ ἐνθύμησι ἐχάρισες ὅς ἐμένα
στὴ μνήμη μου αἰώνια γὰρ νάχω τ' ὄνομά σου·
μὲ λουλουδάκια μοῦ ἔστειλες λογάκια ἀγαπημένα
γὰρ νὰ μοῦ πούν τὸν ἔρωτα ποῦ καίει τὴν καρδιά σου.

Κόρη ἀγνή καὶ ἄδολος, σὰν τὸ μικρὸ παιδάκι
ποῦ ἡ καρδοῦλα του ποτὲ δὲν ἔνοιωσε τὸ ψέμμα·
Πιστεύω εἰς τὰ λόγια σου· καὶ μὲ γλυκὸ φίλακι
τὸ δέχομαι τὸ δῶρο σου σὰν βασιλιάς τὸ στέμμα!

*Ἀθῆναι 17 Μαΐου 1886.

Κ. Δ. ΚΑΠΡΑΛΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 612 στίχ. 22 ἀντὶ αἰκ τῶν προτέρων ὑπογραφεισῶν,
Ἡ πρόβλεψις ἀνάγν. ἀπροϋπογεγραμμένων. Αὐτὸ ἡ πρόβλεψις.
— Σελ. 294 στίχ. 29 ἀντὶ «Pleasures» ἀνάγν. ἀνάγν. — Σελ. 594 στίχ. 29 ἀντὶ «Sutterland» ἀνάγν. ἀνάγν. «Sutterlant».